

I evo koje pametne na samom početku.

Nakon napornog rada (doslovno izdahnusmo, nas par) konačno je i ovaj časopis, gimnazijski *fanzine* (**FRANZINE**) ugledao svjetlo dana. Stvarajući ga, na umu smo imali sve vas – i nadobudne, zahtjevne, nikadzadovoljne i one mrzovoljne ili malodušne. Potrudili smo se da list doneše za svakog ponešto (provjerena formula).

Krenuli smo s novinarskom ove godine sa željom da u obliku nekog potpuno neformalnog i ležernog glasila (pomalo subverzivnog fanzina) popratimo život gimnazijalaca – baš vas (!) sada i ovdje. Odaziv je na početku bio nevjerojatan (č. previše ljuuuudi), ali kako je vrijeme odmicalo (a školske se obvezе povećavale), tako se i broj zainteresiranih smanjivao i na kraju sveo na one zaista entuzijastične i neumorne. A sadržaja je bivalo sve više (anketa, intervju, reportaža, recenzija...) te smo premašili ona prvotna očekivanja i našli se pred prilično velikim poslom. Nadamo se da list nije preobičan (č. preozbiljan), da ćete prepoznati bar djelić sebe u njemu te da ćete nam se pridružiti u osmišljavanju novog.

Pogledajte malo panoe u školi! Neprestano vas pozivamo na suradnju. Ovo je učenički list! To je vaš prostor – a pisana riječ ostaje!

Svi dobromanjerni prijedlozi, zapažanja i kritike dobro su došli, bit će nam pokazatelji kako dalje.

Pozdravlja vas (u strahu i nadi) do sljedećeg broja,

Uredništvo Franzinea!

Vedrana Vrabelj...*

*Ako smo koga izostavili, ispričavamo se.

Za vizualni identitet lista (sam naziv lista i naslovnicu) zasluzni su Ivana Laškaj i Ivan Kičinbačić (III.d). Fotografije i naaaaveći dio posla: Marko Horvat (IV. c), ilustracije viceva načinila je Leona Jurić (I. e), a autorica stripa je Vanja Tadić (II. a).

OBAVIJEST

Posjetite web stranicu naše škole (www.gimnazija-fgalovic.hr) koju uređuju Ivan Kičinbačić, Dejan Pevač, Vedran Roljić i Marko Turk te profesorica Gordana Medimorec.

Oko podneva 22. rujna 2006. godine nas tridesetak nadobudnih gimnazijalaca (predvođenih profesoricom Kušenić, profesorom Flajsom i ravnateljem Robotićem) krenulo je biciklima put Molvi – i to uz policijsku pratnju. Cilj nam je, uz rekreaciju, druženje i upoznavanje podravskoga kraja, zaraditi što više ekloloških žarulja za našu školu te dati doprinos aktualnom Tjednu kretanja.

Put nas je vodio preko Hlebina (relativno brzo i bez većih nezgoda /još smo ipak u naponu snage/) kroz Gabajevu Gredu i brojna sela do CPS-a Molve. Tu su nam ljubazni inženjeri održali predavanje o nalazištima i iskorištavanjima zemnog plina te nas proveli kroz kompleks. Dogovorena je i buduća suradnja kompleksa CPS-a i naše nove (novoizgrađujuće) Gimnazije. Vrhunac i zadnja stanica izleta sam je centar Molvi, "podravski Kuvajt".

Do kraja puta vozili smo se bez stajanja (no bilo je i probušenih guma). U Koprivnicu smo se vratili u predvečerje, umorni, ukočeni, znojni – ali ponosni na brzinomjere koji su pokazivali – šezdeset i pet prevaljenih kilometara!

Tea Kupec i Ana Šutalo, 4.c

Fungii!

Učenici i profesori Gimnazije i Srednje škole i ove su godine (već četvrti put) oplemenili hodnik naše škole pretvorivši ga u izložbeni prostor. Izložba gljiva (*Fungii!*) trajala je od 24. do 26. listopada, bila je iznimno zanimljiva, a kako je bila otvorena za javnost, i vrlo posjećena. Izložbu su organizirali profesorce Ljerka Gazdek, Melita Marinelli i Sanja Mikulić te profesor Miroslav Samardžić (uz stručnu pomoć Davora Hećimovića, Nenada Homara i Roberta Ungera u determinaciji te Saše Vitnera u informatičkoj obradi).

SLOVAČKA

Krajem studenog skupina naših gimnazijalaca sudjelovat će u razmjeni učenika u Slovačkoj. Pokretač projekta u našoj školi je prof. Saša Kresojević, a školu će predstavljati dvanaest učenika. Cilj je projekta razmjena stavova mladih Europe o temama naše suvremenosti poput maloljetničke delikvencije, ksenofobije, rasizma i sl. Službeni je jezik seminar engleski te je (osim edukacije o navedenim temama i sklapanja prijateljstava) cilj razmijene i usavršavanje znanja engleskoga jezika.

Radi pripreme programa seminara svaki je predstavnik skupine (za našu je školu to Jelena Sitar) morao 28. listopada doći u Bratislavu u pratnji mentora (naravno, prof. Kresojević). Nakon iscrpljujućeg puta (Zagreb, Beč, Bratislava) smješteni smo u Bojnici. Uslijedilo je kratko druženje sa Zuzanom, glavnom organizatoricom razmjene učenika, a potom i radni dio u Bratislavi s brojnim srednjoškolcima i njihovim mentorima.

Ovaj je kratki izlet bio samo najava uzbudljivih susreta i iskustava, koja s nestrpljenjem očekujemo.

Jelena Sitar, III.c

16. 10. - SVJETSKI DAN HRANE

Prije nego što nešto napišem, pitam se mogu li ja išta kompetentno reći o tome. Možda moje riječi neće zvučati realno jer na svojoj koži nisam osjetila GLAD (jer sam igrom slučaja, sreće i ne znam čega još rođena u onom dijelu svijeta gdje velika većina nema problema s glađu). Jedina moja spoznaja i komunikacija sa svijetom gladnih su televizija, internet i novine sa slikama koje mi ne sliče na stvarnost. Te slike, najčešće s Crnog Kontinenta zvanog Afrika, koje nam s vremena na vrijeme dolaze putem medija, nisu me ostavile ravnodušnom. Izazvale su u meni duboke emocije. Poslije njih navirale su tisuće i tisuće misli i pitanja: zašto mi imamo, a oni nemaju, zašto moji prijatelji, školske kolege i ja ne razmišljamo o hrani, već o odjeći, autima i drugim užicima, a masa djece i ljudi Afrike sanja o bar jednom obroku dnevno? Bože, kako je sreća relativna... Nekome za nju treba malo, a nekome ni puno nije dovoljno. Opet ono čuveno – zašto nekome može biti, a nekome ne?

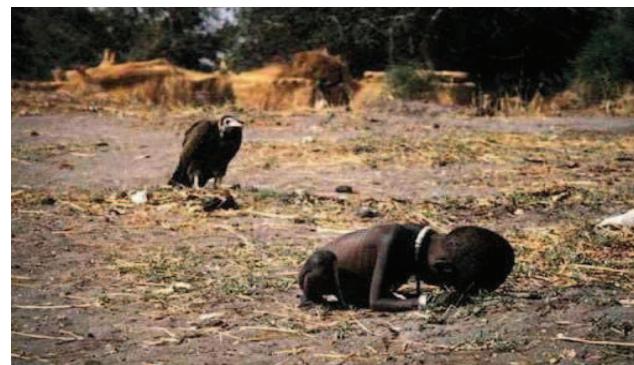
Dok bogate zemlje troše milijune dolarova za naoružanje, za ekstra profite, ljudi umiru od gladi, a sve bi se, po mome skromnom mišljenju, jednostavno dalo riješiti kad bi ljudi prestali misliti samo o sebi....

Katkad se pitam zašto mi slavimo Dan zahvalnosti kada, s druge strane, toliko hrane bacamo u kante za smeće dok u tom trenutku na drugom kontinentu gladni umiru svake minute.

Najžalosnije je što se mi takvih ljudi sjetimo samo na Svjetski dan hrane, a mnogi od nas ni tada.

Hrana je u početku bila potreba, kasnije hedonizam... A danas??? Danas je prejedanje nova vrsta ovisnosti, što jasno potvrđuje podatak da je ove godine u svijetu broj pretilih osoba premašio broj gladnih.

Možda moje riječi nisu bilo dovoljno jake i možda vas nisu potaknule da razmilite o svom odnosu prema hrani, ali ova slika će zasigurno probuditi vaše emocije.

fotografiju.

Tri mjeseca kasnije fotograf je počinio samoubojstvo.

Ovo je pronađeno u njegovu dnevniku:

Dragi Bože, obećajem da nikad neću bacati svoju hranu bez obzira kako lošeg okusa bila ili kako sit budem bio. Molim se da sačuvaš ovog malog dječaka od bijede. Molim se da budemo osjetljiviji na svijet oko nas i da ne budemo zasljepljeni svojom sebičnom prirodnom i interesima. Nadam se da će nam ova slika biti podsjetnik koliko smo sretni i da nikada ne uzimamo stvari olako.

OBEĆAJTE DANAS: NIKADA NEĆU RASIPATI HRANU!

Lucija Čolak, 4.b

IZLET U VIŠNjan

U srijedu, 25. 10. 2006., oko 7.30 sati, krenuli smo na put u Višnjan, najpoznatiju i najpriznatiju zvjezdarnicu u Hrvatskoj. Vrijeme je bilo vrlo lijepo i oko 13 sati već smo stigli u Poreč. Kako smo ondje trebali ostati do 15.30, odlučili smo otići u razgledavanje tog istarskog gradića. Šetali smo uz more, hranili galebove i uživali u toplog jesenskom danu.

Vidjeli smo i poznatu Eufrazijevu baziliku, kompleks građevina sagrađenih u VI. stoljeću. Nakon razgledavanja, krenuli smo na naše konačno odredište – Višnjan, koje je od Poreča udaljeno desetak kilometara, tako da smo ubrzo stigli. Prvo smo otisli pogledati sunčani sat, koji se nalazi u

blizini "stare" zvjezdarnice, a nakon toga i u samu zvjezdarnicu, gdje smo slušali predavanje g. Korada Korlevića, o životu u Svetom miru. Bilo je vrlo poučno. Saznali smo, između ostaloga, kako sâmo Sunce nije izvor života, kao ni uvjet za razvoj života na Zemlji. To je samo jedna od mnogih zanimljivosti o kojima nam je g. Korlević pričao. Pokazao nam je i prostoriju u kojoj su računala koja primaju podatke iz različitih zvjezdarnica diljem svijeta, npr. iz onih u Španjolskoj ili na Havajima. Nakon toga, poveo nas je u razgledavanje nove, nažalost još nedovršene zvjezdarnice sa suvremenim teleskopom i promatračnicom. Tumačio nam je i značenje kamenih gromada, postavljenih u obliku potkove, koji su, s obzirom na položaj Sunca, prije služili kao kalendar, a čija se replika nalazi upravo ispred te zvjezdarnice. Oko 18 sati, puni novih spoznaja, krenuli smo kući, kamo smo stigli oko 23 sata.

Ovo je putovanje bilo vrlo zanimljivo, ali nadasve poučno jer smo dobili odgovore na mnoga pitanja, proširili znanja stečena u školi i usput se baš lijepo zabavili!

Tea Čuti, 2.c

Porijeklo Noći vještice vezano je uz drevni keltski festival Samhain [Sow-en]. Kelti, koji su prije 2 tisuće godina živjeli na području današnje Irske, Ujedinjenog Kraljevstva i sjeverne Francuske, svoju su Novu godinu slavili 1. studenog. Taj je dan obilježavao kraj ljeta i berbe te početak mračne, hladne zime, dijela godine koji je često povezivan s ljudskom smrću. Kelti su vjerovali da u večer prije Nove godine granica između svijeta živih i mrtvih postaje nejasna. Navečer 31. listopada slavili su Samhain te su vjerovali da je to doba kada se dusi mrtvih vraćaju na Zemlju. Kelti su vjerovali da prisutnost duhova s onog svijeta olakšava Druidima, keltskim svećenicima, predviđanje budućnosti. Za ljudi koji su u potpunosti ovisili o hirovitosti života, ti su „božji poslanici“ bili iznimno važni te su im bili utjeha i vodstvo tijekom duge i mračne zime. Da bi odali počast tom trenutku, Druidi su gradili posvećene lomače, oko kojih bi se okupljali ljudi da bi spalili usjev i životinje kao žrtvu keltskim božanstvima.

Tijekom te proslave Kelti su nosili kostime od glava životinja i njihove kože te bi pokušavali jedni drugima proricati budućnost. Nakon proslave, ponovno bi zapalili vatru na svojim ogljištima, koju su ugasili ranije te večeri, onom vatrom koju su donijeli s lomače da bi se zaštitili tijekom nadolazeće zime.

Tijekom 400 godina rimske vladavine nad većinom keltskih teritorija, dvije su se rimske proslave kombinirale s keltskom proslavom Samhaina. Prva proslava, Feralia, obilježavala se u posljednjem dijelu listopada, kada su Rimljani tradicionalno obilježavali odlazak mrtvih. Sljedeći je dan bio dan odavanja počasti Pomoni, rimskoj božici voća i drveća.

Do 800-tih godina utjecaj kršćanstva dospio je i do keltskih zemalja. U sedmom stoljeću, papa Bonifacije IV. proglašio je 1. studenog blagdanom Svih svetih, tj. danom štovanja svetaca i mučenika. Mnogi danas vjeruju da je time papa pokušao zamijeniti keltski festival mrtvih sa srodnim, ali crkvenim praznikom. Ta se proslava nazivala All-hallows ili All-hallowmas, dok se noć prije, noć Samhaina počela nazivati All-hallows Eve i konačno Helloween, odnosno Noć vještica.

Tako je i ove godine, 31. listopada, u koprivničkoj „Kugli“, poznatom okupljalištu mladih, održan već tradicionalan *Halloween party* na kojem su sudjelovale brojne maskirane osobe, ne bi li podsjetile na drevnu keltsku tradiciju održavanja festivala Samhaina.

Pripremio: Marko Horvat, IV. c

- **Za početak otkrijte nam neke podatke o sebi!**

Rođen sam 17. prosinca 1980. godine. Pohađao sam Osnovnu školu «Đuro Ester», Gimnaziju u Koprivnici te Prirodoslovno-matematički fakultet u Zagrebu.

- **Kakav ste bili učenik?**

Nikada nisam «štrebao». Učio sam toliko da nisam dobio ocjenu lošiju od 3. Znao sam što je disciplina, ali sam volio glasno razmišljati. Općenito, nisam bio najgori učenik, ali nisam se ni posebno isticao.

- **Koji vam je predmet bio najbolji, koji najgori i zašto?**

Najbolji predmet u osnovnoj školi bila mi je priroda i društvo, s posebnim naglaskom na prirodne znanosti. U osnovnoj školi nisam baš volio kemiju. Ipak, koliko je kemija bila loša u osnovnoj, toliko je bila dobra u gimnaziji.

- **Iz kojeg ste predmeta imali najlošije ocjene i koja je to bila ocjena?**

Najlošiju ocjenu imao sam iz hrvatskog jezika. Bila je to dvojka u prvom razredu.

- **Koji vam je profesor bio najdraži i zašto?**

Najdraža mi je bila razrednica, profesorica Radmila Moferdin, iako postoje još deseci drugih «najdražih». Profesorica Radmila Moferdin nas je pripremala za život, zbog čega smo joj danas posebno zahvalni (iako smo to shvatili tek kad smo stigli na fakultet). Osim

nje posebno bih istaknuo profesoricu Maju Kučan.

- **Zašto ste studirali baš geografiju?**

Geografiju jer me zanima zašto je nešto baš onđe gdje jest. Ne zanima me npr. od čega je drvo građeno, nego zbog čega to drvo raste baš na tome mjestu. Zasluge za to što sam studirao baš geografiju ima moj mentor, profesor Jučić. On mi je usadio zanimanje prema toj jedinstvenoj znanosti.

- **Koje biste zemlje željeli posjetiti?**

Želio bih posjetiti Sjevernu Ameriku te orijentalne zemlje. U Americi bih želio osjetiti miris prerije, Divljeg zapada. Želio bih vidjeti Grand Canyon, glacijalna jezera i druge prirodne ljepote. Od orijentalnih zemalja želio bih posjetiti Libanon, istok Turske, Siriju, Indiju i dr.

- **Koje sportove volite?**

Tenis volim gledati, a tenis i stolni tenis igrati. Nogomet na TV-u postao je prezamoran, utakmica predugo traje. U posljednje vrijeme sve se bazira na obrani, što iritira. (Svjetsko prvenstvo 2006.)

- **Poručite nešto za kraj našim čitateljima!**

Smatra mi što su ljudi iz našeg kraja premalo zastupljeni u javnom životu. Smatramo da nismo dovoljno dobri, preskromni smo i ne poštujemo se dovoljno, bojimo se blamaže. Zato moja poruka čitateljima glasi: Aktivirajte se, ističite se jer smo bolji od drugih!

Razgovor vodila: Marina Matijašec,
II. e

INTERVJU S PROFESOROM HRVOJEM PETROVIĆEM

Za one koji ne znaju, prof. Hrvoje Petrović najmlađi je profesor matematike na Gimnaziji. Velikodušno nam je ustupio dio svoga slobodnog vremena, na čemu smo mu zahvalne. Nadamo se da će ovaj intervju pomoći čitateljima da bolje upoznaju pomalo povučenog, ali nadasve zanimljivog profesora koji (moramo ga pohvaliti) nije cenzurirao nijedno pitanje, štoviše, poticao nas je na otvorenost i znatiželju.

Recite nam nešto o sebi u kratkim crtama.

Rođen sam 1979. Sretno djetinjstvo i to, ne? Škola pa faks. Ribolov.

Jeste li zadovoljni poslom u gimnaziji?

Da, ali, recimo, ne svida mi se kad prije odlaska u školu mislim da će sve biti normalno, a onda uđem u razred i pojavi se neki učenik koji izvodi nekakve «krefeke» i onda mi to, je l', dan malo... izbací me iz takta. Inače, da je plaća malo veća, to bi bilo bolje.

Smatrate li da dobro prenosite svoje znanje učenicima?

Relativno da.

Pokušavate li u razredima uspostaviti atmosferu kakva je bila u Vašem dok ste bili učenik?

I da i ne. Mislim da relativno pošteno ocjenjujem. A one druge stvari koje su možda negativne pokušavam izbaciti.

Vaša prva generacija sada je 4. razred. Primjećujete li kakav napredak u njihovu radu i u odnosu s njima?

Kod većine učenika da.

Čime se bavite u slobodno vrijeme?

Sportskim ribolovom i matematikom. Pola-pola.

Koja je najveća riba koju ste ulovili?

Ja nisam ulovio puno velikih riba, već mnogo malih. Mmmm... recimo, riba do 5 kg.

Kakav odnos imate sa svojim roditeljima?

Čujem da se ljudi dosta žale da kad kažu nešto djetetu, ono ih pošalje u... Ja se sa svojim roditeljima trpim. Bez njih ne bi bilo ovakvog uspjeha. Mislim da puno ljudi ne napravi ovakav skok prema gore kakav sam ja napravio od mjesta na kojem sam bio. Nekad se posvadamo, no to su uglavnom svađe tipa: mama mi kaže da joj donesem čašu vode, a ja donesem ¾ čaše vode pa onda...

Smatrate li roditelje svojim uzorima?

Većina se slaže da je Pele najbolji nogometničar svih vremena, a on je samo rekao da želi biti bolji od svog oca.

Gdje ste bili na maturalcu?

Mislim da je bilo na Korčuli. Profesor je rekao da idemo svi ili nitko, pa sam išao premda inače ne bi. Više-manje sam spavao po cijele dane i noći, bilo mi je dobro. Na trajektu mi je bilo malo zlo, skoro sam se ispovala...

Što ste bili kao maturant?

Ja i još jedan kolega nismo imali kostim, činilo nam se to čudnim i blesavim.

Smatrate li se dobrim prijateljem?

Ja sam više samostalna osoba.

Kakav je osjećaj danas biti u zbornici s istim ljudima koji su Vama nekad predavalci?

Nikakav poseban, normalan. Ipak, moje mišljenje o njima se promijenilo od tih dana uglavnom zato jer sad vidim stvari koje prije nisam jer nisam bio u zbornici.

Družite li se s kolegama iz zbornice?

Kako kad, uglavnom sam u kabinetu. Razmišljam o nekim stvarima, čitam knjige iz matematike i tak...

Imate li «miljenike» u razredima?

Uglavnom ocjenjujem pismene, a usmenih ima tek 10-ak tijekom godine. Kod usmenog ocjenjivanja sam malo subjektivan, no i tad uglavnom dižem ocjenu, nikad ju ne spuštam.

Po kojem kriteriju «miljenike» ocjenjujete kao «miljenike»?

Uglavnom to nije pitanje karaktera. Mislim da su mi draži oni učenici koji nauče što im je rečeno. Nije da mrzim one učenike koji ometaju nastavu, ali kad to rade onda sam onako, jeli, napet. Nije dobro kad se učenik i profesor zavade pa ovaj ima nesanice, a ovaj mu podijeli 11 šubera po polugodištu. Dakle, ne volim kad je atmosfera takva da se ne može raditi.

Tko je Vaša najveća ljubav?

Matematika! Što se tiče djevojaka, nemam neku tzv. najveću ljubav. Svatko u svom životu doživi onaj trenutak, kao kad ja pitam učenika kad ne zna odgovarati, je li zaljubljen i on kaže da jest. Zaljubljen ne može razmišljati, to se i meni dogodilo na fakultetu. To je jedan normalni dio u životu pojedinca kojeg se čovjek ne bi trebao sramiti. Nije dobro ako to traje cijeli život, najbolje je oko nekoliko mjeseci do pola godine, jer inače čovjek ne bi bio realan, niti bi mogao donositi određene zaključke.

Smatrate li se romantičarom?

Ne, ali nisam ni onaj skroz suprotan, već onaj u sredini.

Što je najromantičnije što ste ikad učinili za djevojku?

Trebala je položiti neki ispit, inače bi drugi put pala godinu, pa sam ja uskočio. Ja bi to učinio za svakoga, ali tad je bila riječ o njoj.

Što mislite o mladim parovima koji javno iskazuju ljubav na hodnicima?

Ja samo ne bi htio čuti na Vijestima da je netko nekoga ukokal, moraju biti sigurni da su jedno za drugo. U početku izgleda savršeno, ali poslije mogu nastati problemi.

Što mislite o curama koje u školi nose duboke dekoltee?

Ništa posebno. Isto kao i za sve druge.

Koji je vaš tip djevojke?

Nije važno da je lijepa, ali bilo bi bolje da jest. Da je pametna i da se može s njom naći neki zajednički govor. Da se bez razmirica možemo dogovoriti oko nekih stvar. Uvijek ima nekih razmirica, ali to ne bi trebale biti one tipa: dvije godine ne komuniciramo.

Crnke ili plavuše?

Svejedno.

Planirate li se ubrzo osamostaliti?

Dobro mi je s roditeljima. Kao u hotelu.

Što mislite o zasnivanju obitelji u Vašem slučaju?

Ako dođe vrijeme da, ako ne dođe- nikom ništ.

Najveće razočaranje?

Kad čovjek misli da su svi dobri, a onda odraste i shvati da nije tako. To me najviše kopka, no ja to ne mogu promijeniti, na njima je da se mijenjaju.

Najveći kompliment koji ste primili?

Jednom sam na fakusu zakasnio pa mi je kolegica prenijela da je profesor rekao da sam obavio sve što je trebalo obaviti. To u biti nije ni bitno, najbitnije je da čovjek ne bude rob nečijeg razmišljanja, već da se pokuša samostalno osoviti na svoje noge.

Jeste li ikad razmišljali o samoubojstvu?

Ne.

Najdublje dno na koje ste ikad pali?

Na faksu kad sam paš godinu mi je stvarno bilo teško. Na kraju se sve poravnalo.

Najneugodniji trenutak?

Kad sam imao 4 ili 5 godina, slučajno sam se biciklom zaletio u čovjeka na biciklu. On je bio dosta star i počeo je vikati kud ja to gledam i govoriti da bu napravil ovo i ono. Ja sam se splašil a' je sve prošlo u najboljem redu.

Vjerujete li u sudbinu?

Mislim da je svatko krojač svoje sudsbine. Loše stvari se dogode jer smo ipak mi za njih krivi premda to ne spoznajemo.

Vjerujete li u Boga?

Bog je za mene istina. Ne idem u crkvu, želim da sve što radim bude istinito. Filozofi su rekli da Boga ne možeš dotaknuti, već mu se samo približiti. Ne mogu uvijek po istini, ali nastojim. Ako nesvesno činiš loše, pola ti se prašta.

Smatrate li da ovaj život znači manje od «vjечnog»?

Ne, podjednako.

Što želite da drugi misle o vama?

Da neki roditelj ima letvu, sigurno bi me maznul. Dakle neki misle dobro, neki loše. Želio bi da me doživljavaju kakav jesam. Ja obično svaku sitnicu dotjeram do kraja i želim da vide da dobro radim.

Što bi ste poručili učenicima koji žele biti profesori matematike?

Ako ih to zanima, neka ne odustaju.

Misao za kraj?

Idealno bi bilo kad bi učenici svoje slobodno vrijeme, znam da to zvuči kao otrcana fraza, provodili kreativno. Ne mora to nužno biti učenje zadanog u školi, već usvajanje onog što će ti kasnije biti korisno u životu. Ne treba dopuštati da vrijeme prolazi, a da se ništa ne radi. Jedan matematičar je rekao da najviše žali za izgubljenim vremenom, jer ono prolazi u nepovrat. Znači, uči koliko je moguće kao bi ti kasnije bilo lakše.

Intervju pripremili: Nikolina Brković i Kristina Kučanda, 4. b

Bilo jednom u Americi

Ivana Moštak učenica je naše gimnazije koja se u lipnju ove godine vratila s desetomjesečnog školovanja u Americi (Middletown). No, kako joj se ovdje ne priznje to školovanje, trenutno pohađa 4. razred jezične gimnazije.

Kako si se odlučila na tako veliki korak, putovanje u nepoznato?

Oduvijek sam voljela izazove i čim smo dobili ponudu za mogućnost školovanja u Americi, znala sam da je to velika prilika. Imala sam završeni CPI engleski, što mi je dodatno olakšalo odluku. Otišla sam

nakon 3. razreda s ciljem da tamo završim svoje školovanje. Namjeravala sam studirati arheologiju i fotografiju. Imala sam mogućnost upisa na fakultet fotografije, ali godišnja stipendija iznosi 30 000 američkih dolara, a troškove moramo sami snositi. Stipendija se dobiva tek naredne godine.

Ispričaj nam nešto o gradu i obitelji gdje si boravila.

Stanovala sam u jednom malom gradu po imenu Middletown koji je 45 minuta udaljen od New Yorka. Gradić je još poznat pod nazivom „Spavaonica“ zbog monotonije svakodnevnog života. Boravila sam u dvije obitelji koje su bile veoma srdačne i drage, ali i različite u političkom pogledu. Općenito, ljudi u Americi su jako politički osviješteni, ili su za ili su protiv vladajućeg režima. Sa „zamjenskom bakom“ sam čak išla u Washington D.C. na prosvjed protiv trenutnog predsjednika Amerike.

Jesi li se uspjela prilagoditi? Kako je izgledalo tvoje školovanje?

Američkom načinu života zapravo se lako prilagoditi jer su veoma jednostavni. Što se tiče školovanja, imala sam 9 predmeta, od kojih su 4 obavezna (američka povijest, matematika, engleski i tjelesni), a ostalih 5 biramo sami. Iako je škola bila puno veća i „bogatija“ od naše te ima mnogo dodatnih sadržaja kao što su bazen, kantina, kazalište, velika sportska dvorana te nezaobilazni školski ormarići, nije me se previše dojmila. Unatoč svemu djelovala je sivo i tmurno. Iz škole se nije smjelo izlaziti, pa zamislite kako je to biti «zarobljen» tamo svaki dan (osim vikenda, naravno) od 7 do 19 sati.

Opiši nam američku mladež.

Sve je poprilično *fake*. Većinom prevladava hip-hop, i sve lažno i prenapuhano. Voze se *low-rideri*, furaju se na neki *drift* i nemaju razvijenu vlastitu osobnost niti neko svoje „ja“. Sa 16 godina već mogu voziti auto. Oni za razliku od nas ne idu u auto-školu, nego sami uče voziti (uče ih roditelji ili prijatelji i na kraju samo polažu ispit). Jednostavno i bez stresa. Naravno u školi su najpopularnije *cheerleadersice*... Baš kao što možemo vidjeti u većini *teen* serija.

Postoje li bande?

Da. Na primjer, osobito u školi, treba paziti što imaš obučeno jer svaka banda ima svoj zaštitini znak. Npr. Hispanci su jedan mjesec svi nosili jordanice (vrsta tenisica) i ako ih netko drugi slučajno obuče, automatski je član bande. Zbog toga se u školi nalaze 2 policijaca i 7 zaštitara. No, bez obzira na to u školi su veoma česte bile evakuacije zbog podmetnute bombe (koje, naravno, nikad nije bilo).

Kako izgleda njihova maturalna večer, norijada?

Onako kako vidimo u filmovima tako je. Sve napuhano, pretjerano. Bira se tema večeri, ovaj put to je bila noć u Parizu, i izgledalo je očajno. A norijadu nemaju.

Kakav je noćni život?

Pa, postoje razni klubovi, ali moraš imati 18 godina da uđeš u klub, a 21 godinu da bi mogao naručiti piće. Naravno tu su prisutne tzv. *fake IDs* koje omogućuju ulazak u klub i naručivanje pića, ali opet kako čuvari znaju za te *IDs*, potrebno ih je podmiti s 5 dolara i tada te puste u klub. Jednom im nismo dali 5 dolara pa su pozvali policiju koja nas je kasnije lovila po gradu.

Je li život u Americi stvarno idiličan ili je to još jedan proizvod TV industrije?

Ne, sasvim je suprotno. Amerikanci su neobrazovani i nezainteresirani za stvari koje nisu vezane za njih same. Na primjer, za mene su stalno mislili da sam iz Rusije jer naravno za Hrvatsku nisu nikad čuli i stalno su mi govorili neka im kažem nešto na ruskom.

Kao i Hrvati, Amerikanci žive na kredit, samo što si oni dopuštaju malo veću rasipnost i svako malo si priušte neko putovanje ili nešto slično.

Žive brzim načinom života, što naravno i uključuje *fast food* jer ne stignu pripremiti normalan ručak. Kava je obavezna i na prvom mjestu. Sve to zajedno objašnjava njihovu pretilost.

Od sportova, svi su ludi za *baseballom*. To se obavezno prati, naročito muška populacija dok ženska populacija voli sjediti pred TV-om i gledati *Oprah show* koja je tamo stvarno megapopularna. Npr. tamo se nikad ne može dogoditi da nema ničega zanimljivog na televiziji jer ona nudi bezbroj različitih sadržaja. Jednostavno upišeš što hoćeš gledati i, naravno, za nekoliko trenutaka gledaš svoju omiljenu emisiju.

Je li bilo vremenskih nepogoda za vrijeme tvog boravka?

Da, na drugoj strani zemlje bilo je mnogo uragana, i sve novine, emisije govorile su samo o tome, ali opet, to je trajalo samo kojih tjedan dana i na kaju opet kao da se ništa nije ni dogodilo, to je opet taj njihov brzi način života.

I za kraj, Ivana, ispričaj nam nešto o New Yorku.

New York je prekrasan, grad koji ne spava i grad u kojem se nije moguće izgubiti. Sve ulice označene su brojem i međusobno povezane nekim redom tako da se nije moguće izgubiti. Naravno, kao i u svakom gradu u bilo kojoj zemlji na svijetu postoji i jedan klub gdje se okupljaju i zabavljaju Hrvati.

New York je najlepši za vrijeme božićnih blagdana. Tada uistinu izgleda čarobno, kao da ste ušetali u neku bajku, sve je okićeno, svugdje se čuje zvuk božićnih pjesama... Ma nešto neopisivo lijepo.

Razgovor vodile: Mateja Krvar, Katarina Križić i Petra Rogelj, 4.e

Naši brucosi

Iva Belčić, kineziologija

Jako sam zadovoljna i sve mi se ovdje sviđa. Trenutno nemam nikakvih primjedbi ni problema jer su predavanja tek počela. Sve mi je to nešto novo i jako zanimljivo i stvarno mislim da mi neće biti dosadno. Ne idem nikamo jer su predavanja dosta duga pa sam umorna i kada dodem u stan, ne izlazim do drugog dana. Očekivala sam da će mi Zagreb biti zanimljiviji zbog izlazaka i hrpe dućana. To me sada ustvari najmanje privlači. Pokušavam upoznati što više ljudi i zbližiti se sa svima. Moram priznati da mi fale gimnazijalne klupe i voljela bih se ponovno vratiti tamo jer je sve izgledalo puno lakše nego ovo ovdje. Ipak, uživam i dobro se osjećam za sada, a nadam se i ubuduće. Sadašnjim maturantima želim poručiti da se ničega ne boje jer su već sigurno čuli da je strašno teško na svim fakultetima. To što su čuli reći će svatko tko ide na faks, ali ja mislim da je to samo još jedno novo i lijepo iskustvo koje se mora probati.

Ines Herceg, Pravni fakultet u Zagrebu

Nisam znala do zadnjih trenutaka što ću studirati. Nije mi žao što sam izabrala Pravni fakultet. Upoznala sam puno novih ljudi, a profesori su zasada jako dobri. Sigurno je da ih svi neće voljeti kad počnu ispitni i kad se počnemo nositi s padanjem na ispitima te ponovnim polaganjem i pripremama, ali sve je to dio studiranja i na to moramo biti spremni. Ne mogu puno reći o samom fakultetu jer predavanja su jedino što se trenutno događa. Svaki dan djeluje mi prilično naporan i dug, ali ne dopuštam si nikakve zaostatke već sada jer će mi kasnije biti puno teže. Mislim da na ovaj fakultet može ići svatko tko je spremjan raditi i tko još od ranijeg školovanja ima dobre radne navike. Maturanti, nemate se čega bojati jer tu vas čeka nešto posve novo i iako će vam nedostajati mnogo toga, tu ćete naći nešto novo što ćete zavoljeti i čime ćete ispuniti prazninu koja ostane kada odete iz gimnazijalnih klupa.

Tea Krušelj, Filozofski fakultet u Zagrebu

- Što je po tvojem mišljenju ključno za upis na željeni fakultet, u konkretnom slučaju Filozofski fakultet u Zagrebu?

Kao i za upis na većinu fakulteta u Hrvatskoj, ključno je znanje koje se provjerava razredbenim ispitom. Konkretno, na Filozofskom fakultetu testirat će vaše poznavanje opće kulture, snalaženje u hrvatskom jeziku, zapravo razinu vaše pismenosti, i pisat ćete test inteligencije. Dakle, ona skoro dva mjeseca do prijamnog koja ćete imati slobodna nakon što završi nastava nećete morati posvetiti isključivo štrebjanju kao što će to morati vaši kolege koji su se odlučili za neki drugi studij. Dakako, to ne znači da se na Filozofski lako upisati. Zapravo je situacija posve obratna. Reći ću vam samo za primjer da je ovogodišnjem razredbenom postupku pristupilo oko 3 500 kandidata, a od toga je tek 1 500 uspjelo prijeći prag.

- Koliko su trajale pripreme i jesu li ti značajnije pripremogle za prijamni?

Kao što sam spomenula, Filozofski ne zahtijeva posebne pripreme neposredno prije samog prijamnog. No, one nisu naodmet i svatko tko smatra da mu je znanje na određenom području manjkavo, mudrije mu je da se upiše na pripreme koje se nude i koje su dobar način ponavljanja pred prijamni. Ali, ako ćemo iskreno, za dobar rezultat na prijamnom treba raditi godinama na vlastitoj općoj kulturi. To znači da vam klasično učenje isključivo za školu neće biti dovoljno. Treba puno čitati, i knjige i novine, a i gledati filmove.

- Usporedi gimnaziju i Filozofski fakultet.

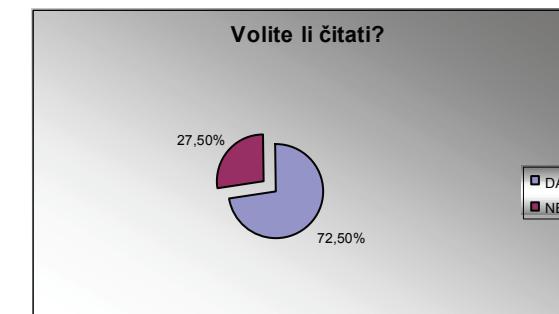
Studiranje se prvenstveno razlikuje od gimnazije u činjenici da ovdje slušate gotovo isključivo one predmete koji su vam zanimljivi, na kraju krajeva, i sami ste zacijelo izabrali studij prema vlastitim interesima i afinitetima. Ponavljam, treba puno, puno čitati, pisati, razmišljati, pohađati predavanja i seminare, a što se ispita tiče – eh, to ćemo tek vidjeti.

- Je li učenik koprivničke gimnazije spreman za Filozofski?

Ne mogu generalizirati i reći da je svaki učenik koprivničke gimnazije koji se spremi za taj fakultet istovremeno i spreman za upis. Ove godine, kao i svake, bilo je onih koji su prošli razredbeni prag i onih koji nisu. To je stvar pojedinačnih sposobnosti, ali i volje za uspjehom.

Ana Krušelj, 2.a

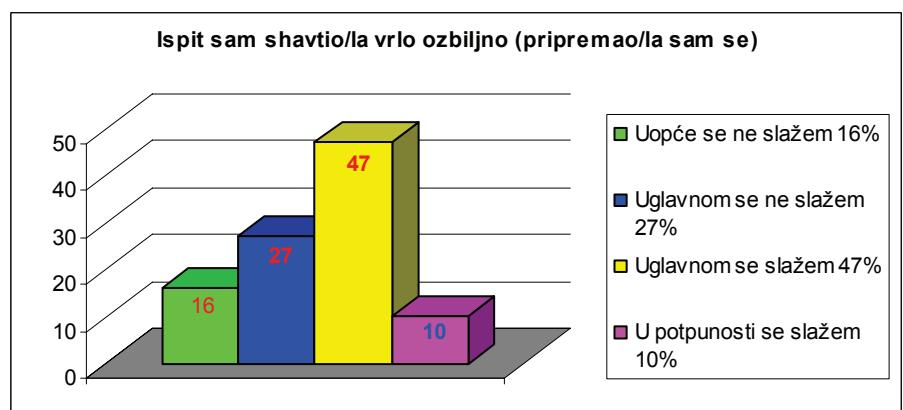
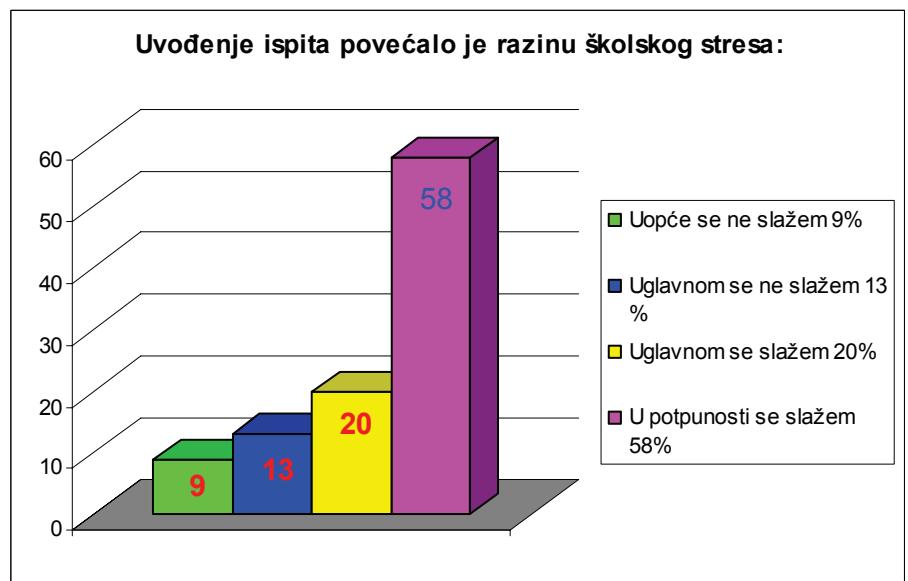
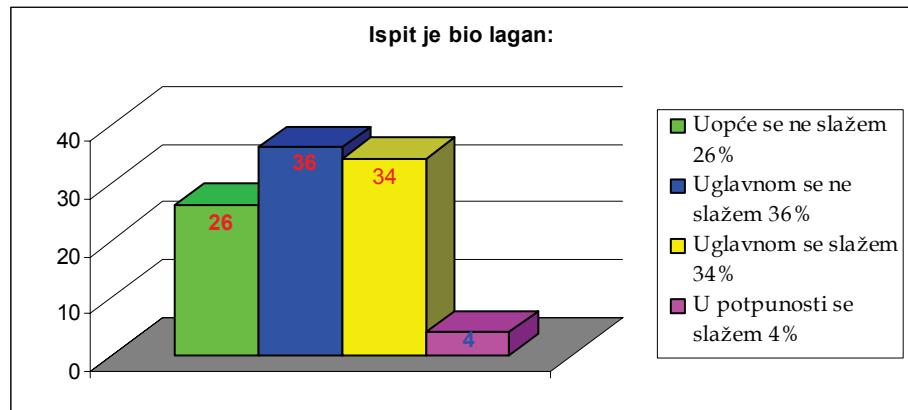
Evo i malo statistike

Najpoželjniji autori:

1. Franz Kafka
2. Paulo Cuehlo
3. Goran Tribuson
4. Dan Brown
5. Vedrana Rudan
6. Ante Tomić
7. G. G. Marquez
8. Miljenko Jergović

Nakon nekoliko godina u kojima smo ime Gimnazije u Koprivnici mogli čuti najčešće po različitim sudovima, slikovito možemo reći da je nad Gimnazijom «Fran Galović» konačno zasjalo sunce. Danas ovu školu, koja se može pohvaliti odličnim profesorima, vodi profesor Vjekoslav Robotić.

Iz intervjuja izdvajamo nekoliko zanimljivosti.

- **Ravnatelju Robotiću, koje su Vaše ambicije, odnosno kako namjeravate voditi ovu školu tijekom svog mandata?**

Posao ravnatelja škole iznimno je ozbiljan i zahtjevan posao koji ima mnoga prednosti i nedostataka. Kao prednost, istaknuo bih mogućnost unaprjeđenja i pomaka u organizaciji nastave, na korist svih učenika Gimnazije. Kao nedostatak, naveo bih da ne mogu raditi kao predavač te u slučaju razrješenja, više nisam u mogućnosti raditi u ovoj školi. Motiv koji me vodio prema mjestu ravnatelja bila je činjenica da proteklih godina Gimnazija nije dobro funkcionirala, a što se tiče ambicija, cilj mi je da Gimnazija «Fran Galović» postane alfa i omega županijskog srednjeg školstva i jedna od najboljih škola u Hrvatskoj.

- **Prema najavama, od 03. rujna 2007. koprivnička bi se Gimnazija trebala preseliti u novu zgradu. Namjeravate li možda u novome prostoru reorganizirati nastavu ili možda uvesti uniforme za učenike?**

Prema ugovoru, nova zgrada treba biti dovršena do 03. rujna 2007. godine., a projektirana je tako da bude najmodernejša, najpremlijenija i najsofisticiranija srednja škola u Republici Hrvatskoj. Za selidbu u nove prostorije, bit će potrebne brojne prilagodbe, koje ćemo ublažiti brojnim pripremama tijekom ove školske godine. Što se tiče aktualnog pitanja u vezi sa službenim odorama, mogu reći da odora neće biti, osim onih koje će učenici imati za svečane prigode, a bit će dizajnirane prema njihovim željama i u skladu s našim planovima. Nastava će se u novoj školi održavati samo u jednoj smjeni, od 8 sati ujutro do kraja sedmog nastavnog sata, s time da će škola raditi po sistemu otvorenih vrata do 17 sati. To znači da će učenici nakon nastave moći dodatno učiti te obavljati sve slobodne aktivnosti unutar škole.

- **Budući da je na čelu Gimnazije nova osoba, vjerujem da sve maturante zanima kako će biti organizirana njihova norijada. Koliko će dana trajati norijada ove godine i kakve će biti eventualne kazne za one koji se ne budu pridržavali odredaba Kućnog reda, tj. za one koji će se polijevati unutar škole?**

Dan maturanata, odnosno „norijada“ neće biti ukinuta. U dogovoru s profesorima, roditeljima i učenicima, tri će dana biti odvojena za slavljenje unutar škole u maturantskim odorama. Ove će godine biti strogo zabranjeno i kažnjeno polijevanje učenika unutar škole, kao i dolazak učenika u neprimjerenom, tj. alkoholiziranom stanju. Što se tiče ostalih zabava i proslava unutar školskog dvorišta, objekata grada i konačnog programa u školskoj dvorani i maturalne večere, tu se neće stvarati neki posebni probemi. Učenike i roditelje ćemo obavijestiti o svemu na roditeljskim sastancima, sastanicima Vijeća roditelja i Vijeća učenika te Nastavničkog vijeća, gdje će se svi vaši prijedlozi koji imaju nekakve osnove razmotriti.

- **Za kraj se možete nakratko obratiti učenicima Gimnazije.**

Moj je moto – živite ono što radite, dok bi moto naše škole trebao biti – moja škola, moj život. Znači, nemojte misliti da ste, zbog postroženih mjera, došli u obrazovni Alcatraz, već pokažite sva svoja znanja i vještine te ćete shvatiti, kada napustite ovu školu, da je ovakav unutarnji ustroj zaista samo pomogao vama. Htio bih još napomenuti svim učenicima Gimnazije da im na raspolaganju stoje svi profesori i ja osobno. Sve ćemo probleme razmotriti i pokušati rješiti na dobrobit svih naših učenika, na koje svakodnevno računam i u koje imam veliko povjerenje.

PROSLAVA 100. OBLJETNICE KOPRIVNIČKE GIMNAZIJE

Gimnazija „Fran Galović“ Koprivnica u suradnji s Koprivničko-križevačkom županijom i Gradom Koprivnicom proslavila je 10. studenog 2006. godine 100. obljetnicu gimnazijskog obrazovanja u Koprivnici.

Možemo se pohvaliti i osnivanjem Udruge maturanata koprivničke gimnazije na sam dan proslave. Obljetnica je obilježena u Domoljubu svečanom akademijom.

Tim povodom prigodnim govorima počasni su gosti (gradonačelnik Z. Mršić, župan J. Friščić te potpredsjednik Vlade RH D. Polančec) pohvalili rad Gimnazije, napredak u odnosu na prethodno razdoblje te izrazili uvjerenje u puni zamah gimnazijskih potencijala u novoj zgradbi. Najboljim učenicima prvih, drugih, trećih i četvrtih razreda uručena su priznanja i nagrade. To su: Relja Kekez, Ana-Marija Votuc, Pavle Prentašić i Ivana Marković te Ivan Kičinbači.

Učenici koprivničke Gimnazije aktivni su u raznim izvannastavnim aktivnostima. Predstavili su se u posljednjem dijelu programa pod vodstvom svojih profesora (Djevojački zbor pod vodstvom prof. Dragice Bedenik-Boltek, plesna i tamburaška skupina pod vodstvom prof. Marine Njerš, recitatorska pod vodstvom prof. Lidije Novosel i prof. Slavka Fijačka; nastupile su i mažoretkinje te plesna skupina Jump, a prikazan je i animirani film *Crn-bel* filmske skupine Text koju vodi prof. Astrid Pavlović).

Svim prisutnima podijeljen je Ljetopis Gimnazije sa zanimljivim prikazom povijesti koprivničkog gimnazijskog obrazovanja, kratkim prikazom sadašnjosti Gimnazije i planom budućeg razvoja, a članovima Udruge maturanata simbolično je uručeno licitarsko srce.

Nakon akademije održan je domjenak u Rooster Pubu za profesore i ostale uzvanike, gdje ih je dočekala i torta koju je poklonila Obrtnička škola kao „škola prijatelj“, a za nas učenike organiziran je koncert u Domu mladih na kojem su nastupali bendovi čiji su članovi upravo gimnazijalci.

Mirna Dušić, 4.a

Poezija Antuna Branka Šimića vrlo je svježa pojava u hrvatskoj književnosti još i danas.

Njegova osnovna preokupacija jest odnos ljudskog postojanja i smrti. Šimić svijest o svojoj i tuđoj smrtnosti razrađuje na više različitih načina i gleda na nju iz različitih kutova. Tako je kod njega smrt, kao apsolutni završetak ljudske egzistencije zapravo kulminacija ništavila i „tišine“ ovozemaljskog života („Ukop druga“). Vezano uz to izražava i svoj ambivalentan odnos i sumnje spram tijela. U ovoj pjesmi izražava duboku povezanost između fizičke pojavnosti ljudi i absurd te pojavnosti kad njena esencija ishlapi, i bilo da odlazi u zagrobeni život ili nestaje, ona prelazi u sfere transcendentnoga i ostavlja u nedoumici – je li pokojnik tek „mrtvi trup“ koji je izgubio sva obilježja njegove osobe (u tom slučaju besmisleno nam je ostati kraj mrtvog predmeta) ili je to još uvijek on (pa se osjećamo izdajicama voljene osobe).

Smrt svoju nadmoć ima nad čovjekom i u nedodirljivoj vlasti nad njegovim dostojanstvom –

„O ko je taj

što učini te manje vrijednim nego kakvu stvar,
lešinom koja zakopa se negdje
i ostavi.“

Najstravičnije što smrt donosi za Šimića nije njena paklena i dijabolična neljudskost i demonska strava, kako je ljudi često doživljavaju, već „horror vacui“ koji otvara (i to, zbog gubitka vjere u logos ili bilo kakvu vis maior kojoj bi mogao pripisati unutarnju logiku zbijanja) – te se u njegovom ateizmu oba ljudska života otvaraju kao dvije praznine –

„Neodlučni se vrzemo na jednom mjestu.
Da ostanemo ovđe pokraj mrtva trupa
il da se vratimo u prazan svijet?“

To grozno ništavilo tjera Šimića u potragu za Bogom i smislom, i u bitku sa svojim tijelom. Svoje fizičko tijelo on doživljava kao zatvor, ono ga sputava i simbol je neslobode i izvor bolesti i smrti, tj. nesreće. Njegov odnos prema tijelu najjasniji je u pjesmi „Tijelo i mi“ – on ga doživljava kao nešto strano, nepoželjno i ograničavajuće – njegova duša je zlosretno vezana i nerazdjeljiva od tijela te je tako okaljana, nesavršena (neobična podudarnost s kršćanskim poimanjem tijela!). Ali, budući da još nije pronašao Boga, još nije spašen i osjeća beznađe-

„Ovako živim s njim, u njemu. **Nerazdjeljiv.**
O ko me spoji s tudinom u jedno?
Tijelo: težina drži me za zemlju
I odvući će me u nju svega, **bez ostatka.**“

ali shvaća da je tijelo jedini medij djelovanja, doživljavanja, postojanja, percepcije svijeta i kontakt s njim. Bez tijela i njegovih senzacija čovjek ne može živjeti i osjećati svijet oko sebe (tu opet dolazi do izražaja ambivalentan odnos prema tijelu).

Svejedno, on katkad, u snovima osjeti olakšanje pri odvajanju intelektualno-duševnog dijela sebe od tijela, ali razočaranje pri budjenju zbog toga je puno veće. Fatalizam egzistencije dovodi ga do krize materijalizma u kojoj poriče zagrobni život („Prazno nebo“). Proces racionalizacije već ga je toliko obuzeo da više ne vidi čaroliju življenja. Kopnjnjem iluzije nestalo je i svijeta i inspiracije i poezije – ostaje samo njegova egzistencija u zimi ništavila. Apsolutnost materije je tolika da u jednoj pjesmi kaže:

Na zemlji nam je ostati zauvijek
životinje i biljke naša su rodbina
i kamen samo naš najdalji brat
U smrti svi se izjednačujemo.“

Mržnja prema tijelu dovela ga je do negacije duše jer je razdvajanjem tijela od duše odbacio tijelo kao medij te ga je to dovelo do toga da sve tjelesne oblike protumači kao odraze materije. Ne osjeća produhovljenost svijeta. Već sada shvaća da je on dio sveukupnosti svemira, ali budući da doživljava

svemir kao isključivo materijalni entitet, prati ga osjećaj praznine jer njegova duša, nemajući kontakata s tijelom, ne može utažiti svoje čežnje niti osjetiti vibracije duha koje se šire kroz materiju.

Pjesnikova utjeha u tom svijetu su ljubav i poezija koji se izdižu iznad običnosti svijeta, isprepliću se i postaju nešto vrjednije, postaju „čuđenje“. Ljubav daje pjesniku osjećaj srodnosti i prekida njegovu samoću u svijetu materije, daje mu nadu, a poezija je onaj element koji i ljubav i pjesnika i cio svemir preobražava i pročišćuje. U „Povratku“ njegov metafizički bitak osjeća međuovisnost stvari i povezanost zbijanja, osjeća da njegova akcija proizvodi reakciju, njegovo preobraženo djelovanje budi osjećaje i tako potvrđuje svoju vlastitu egzistenciju. To ga uzdiže i uskršava:

„I kad kroz suton vidiš crnu sjenku što se miče
s onu stranu mrke mirne vode
znaј:
ja koracam uspravan i svečan
kao pored tebe“

Šimić je svjestan svoje pjesničke nadmoći, jer „pjesnici su čuđenje u svijetu“, oni sve pretvaraju u „čuđenje“, i to nadzemaljsko on pronalazi smisalom svog života, i toliko je uvjeren u taj viši smisao da o izgubljenoj ljubavi u svojoj tužaljci kaže:

O zašto, moje čudo, rastat ćeš se sa mnom
I biti nekom **samo žena?**

Što možeš biti ti na zemlji, zvijezdo **moga** neba?

On osjeća u ženi suptilnu podršku, nadu i utjehu, on je preobražen i uvrišen i suošjeća. Može osjećati na istoj razini, ali obogaćen doživljava svoju apoteozu i naposljetku pronalazi ispunjenje u pomirenju duha i tijela i proživljenosti njihovog jedinstva. Završava svoj put u panteističkoj katarzi, od apsolutne negacije do apsolutne afirmacije – Sve i Zauvijek – to je njegov „Nađeni Bog“...

Ne traži boga mišlju; u praznini
U kojoj se miso, tamna sjenka, gubi
Uza te bog je, uvijek u blizini
U stvarima oko tebe, u zvuku i muku

Bog ti je uvijek najbliži od svega
Diraš ga rukom, gledaš ga u boji neba
Bog ti se smiješi iz jednog dragog lica
i plaši te iz svake stvari: nema tajne

Ne pružaj miso u praznu daljinu
Uza te bog je. Otvori sva čula:

na tebe svjetlost s ljetnog neba pljušti

Bog oko tebe sja treperi miriše i šušti

Dražen Bos, 4.c

Izgubljena....

Često se znam naći kako lutam ulicama grada u potrazi za nečim što niti sama uistinu ne shvaćam. Tužno je što mi svaki prolaznik svojim tupim pogledom govori kako ne spadam u Njihov svijet, kako sam ovdje samo uljez kojeg se treba što prije riješiti. Lagala bih da napišem kako ne shvaćam bit tih pogleda i da ne razumijem šapat vjetra koji me moli da odem.

Nije da ovo nikad nije bio moj svijet.

Nije da ovo nikad nije bilo moje vrijeme.

Nije da ovo nikad nije bilo moje nebo i da zvijezde nisu plakale dobro poznatim suzama.

Radi se o tome da ovo nisam ja. I ovo SAD - to nije moje vrijeme. I ovaj SVIJET - on nije moje utočište, ni luka, ni utjeha. Samo tuga.

Najtužnije od svega je što ne mogu ponovo otići. Jer se jednostavno više nemam kud vratiti. Jer se moje nebo raspalo u tisuće azurnih komadića. A moje ruke su preslabe da sagrade još jedan nebeski svod.

...my pain, my suffering...

ANGEL OF MY REVELATION

... neodlučnost prozvaše mojom najvećom manom...

... i kada su oni od mene radili kip, savršenu skulpturu od bijelog gipsa koja bi odražavala cjevoritu moju osobnost - moju koja zapravo bijaše ono što su oni željeli da budem;

JA...

... gubila sam se u klasičnim i romantičnim simfonijama...

... svađala se s kišom i vjetrovima...

... vrištala u zrak...

... dopustila tijelu da se raspadne i istrune... u zemlji...

u zagrljaju s crvima...

... sve što željeh, voljeh i čemu podilazih bijaše

GOTIKA...

... i oni načiniše kip, savršenu skulpturu, s očima od mramora...

... i kosom što se srebreni i raspada na mjesecini...

... a ja...

kip stoji. nepromjenjiv u prolaznosti ovog okrutnog vremena, prkos olujama, smatraju ga vrijednim i dostoјnjim spomena.

ja mislim da samo skuplja prašinu.

... ali i ja nikada nisam bila bitna u ovoj priči - ovo je FIKCIJA.

sadness...

Ponekad se osjećam kao da su me razbili i kada su skupljali komadiće da me ponovo slijepi, promaklo im je toliko toga...

Dijelovi mene još i sada lutaju svijetom, a zaista mislim da se i ne žele vratiti onom prvotnome. A pitam se doista vrlo često - želim li ja uopće biti potpuna?

Domino i kockice....

Logika.....

Razum...

Boje...

Kistovi i stakla...

Lijesovi od ebanovine....

Svila....

Krila leptira.....

Očajanje....

Poljubac.....

Spletene note u vilinoj kosi.....

Rasuti pogledi....

Razbijena ogledala...

I moj zastrašujući odraz u njima...

Pakao.

promises wasn't made to be broken...

... i poljubila sam sve suze...

... prokleta duše i spalila cvijeće...

... utopila se u savršenstvu glazbe i oprečnosti svijeta...

... pomela lišće sa svih pragova...

... i pustila jeseni da donese novo...

... dopustila sam ljubavi da odnese svoje...

... zagrlila tamu i zaspala na zemlji...

... odbila nadu i malo svjetlosti...

... oprostila svjetlu što se neće vratiti...

... obećala sam životu da će ga živjeti...

... obećala sam obećanjima da ih neću kršiti...

... obećala sam sebi da neću posustati...

... i sada obećajem da obećanja neću održati...

RADOVI NAŠIH UČENIKA U PRIRUČNIKU IZ POZITIVNE PSIHOLOGIJE

Naša je škola među prvima u Hrvatskoj prošle školske godine eksperimentalno provodila program pozitivne psihologije. Budući da interes za pozitivnu psihologiju u školama naglo raste, nakon jednogodišnjeg iskustva u programu naše poznate psihologinje Dubravka Miljković i Majda Rijavec izdala su priručnik iz pozitivne psihologije naslovom *Kako biti bolji*. Možda ovo ne bi bila tako zanimljiva vijest da zasluge za priručnik ne pripadaju i mnogim našim učenicima čiji su radovi objavljeni. Tako su pridonijeli promicanju pozitivne psihologije, ali i naše škole. U priručniku su objavljeni radovi: Tomislava Blažica, Raše Čižmešije, Marije Dobec, Ivana Dolenca, Petre Fonjak, Petre Fuker, Mije Ivanković, Dijane Kemić, Kristine Koluder, Nikoline Kovačić, Nikoline Mehkek, Helene Petek, Josipa Prelogovića, Valentine Siuc, Marka Vuka i Matije Živičnjaka.

Srdačne čestitke!!

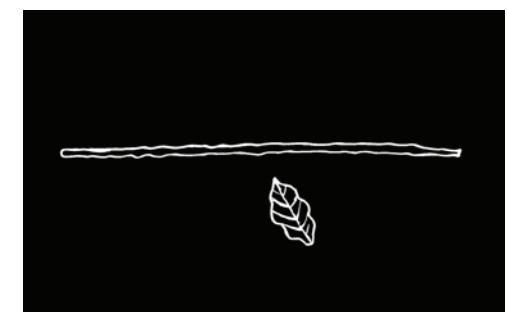
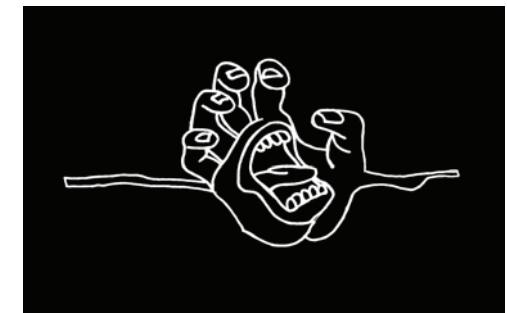
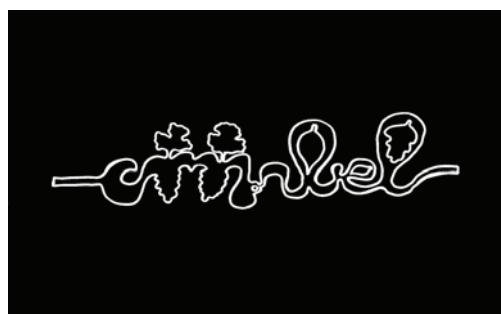
Što je pozitivna psihologija?

«Meni ne treba nikakav psiholog! Ja nemam problema!» ili još gore: «Nisam ja lud!» Pozitivna psihologija usmjerena je na razvijanje optimizma, hrabrosti, velikodušnosti, uživanja u sitnim radostima... Psiholozi su se proteklih stotinjak godina uglavnom bavili ljudskim problemima i poteškoćama nastojeći utjecati na kvalitetu života. Ali, zahvaljujući humanistički orientiranim psiholozima psihologija je izšla iz "kliničkih okvira" i počela se baviti svim ljudima (ne samo onima koji imaju poteškoće). Pitanje više nije kako otkloniti ili ublažiti poteškoće, nego kako biti sretan, zadovoljan, uspješan. Na ta pitanja pozitivna psihologija nudi svoje odgovore: usmjeriti svoju pozornost na dobre stvari koje nam se događaju (a koje često ni ne primjećujemo), biti zahvalan životu, svojim talentima i drugim darovima koje primamo, a u poteškoćama vidjeti dobre strane i izazov.

Pripremila: Mira Soldić, prof.

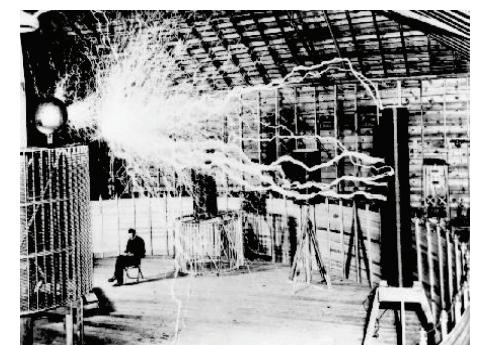
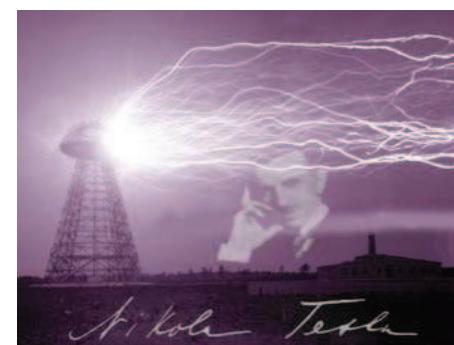
Crn-bel, crn-bel...

Krasna Galovićeva minijatura. Ali i naziv kratkog animiranog filma skupine **Text** koji smo imali prilike vidjeti u Domoljubu na obilježavanju stote obljetnice gimnazijskog obrazovanja u Koprivnici. Autori ovog nadahnutog i maštovitog filmla učenici su naše škole Daria Cikač (IV. e), Dijana Đurkan (IV.d), Matea Puhalo i Denis Golenja (III. b) uz profesoricu Astrid Pavlović. Čestitamo!

Tesla i mi

U povodu stogodišnjice rođenja našeg velikog znanstvenika Nikole Tesle Republike Hrvatske proglašio je 2006. Godinom Nikole Tesle. Brojne su se kulturne i obrazovne institucije uključile nizom sadržaja u obilježavanje te važne obljetnice (i ovogodišnji je Mjesec hrvatske knjige protekao u znaku znanosti!). Učenici prirodoslovno-matematičkih razreda Gimnazije (uz svoje kolege elektrotehničare s Obrtničke škole) prisustvovali su 11. listopada predavanjima o životu i inovacijama našeg genijalca. O Teslinu životu i radu govorila je dr. Ana Smontara, o njegovim izumima dr. Đuro Drobac (oboje s Instituta za fiziku) te dr. Zvonimir Šipuš sa zagrebačkog FER-a. Organizator je ovog iznimnog događaja Županijski aktiv profesora fizike srednjih škola, pod vodstvom prof. Ljube Cara, te koprivničko Pučko otvoreno učilište.

Broj bendova čiji članovi pohađaju našu gimnaziju pokazuje da je ona vrlo dobro glazbeno potkovana i da živi na jednoj skrivenoj melodiji. Danas su uz mene članovi jednog od tih bendova, THE COOFERSA, Miran Katar i Darijan Pintarec.

Pozdrav, dečki.

Darijan: Bok.

Miran: Hauk.

Za početak jedno pitanje. Ima li koji slučajno papir i olovku da ne zaboravim sve što će vas pitati?

Darijan: Imam ja.

Miran: I ti sebe zoveš novinaron:

He-he, nego, ajmo počet. Tko je sve u vašem bendu i kako se zovete?

Darijan: Ime nam je The Coofers. U ovom sastavu sviramo četiri mjeseca i brojimo četiri člana. Nekim redom to bi izgledalo ovako: Ivan Grubenski - Gruba (bas gitara), Ivan Horvatić - Ivec (bubnjevi), Miran Katar - Mile, Mirek, Mirandulo, Michelangelo, Emilio, Milenio, Mišel, Terorist (gitara te 1% vokal), Darijan Pintarec - Dado (gitara i 99% vokal).

Mile: Od sto pjesama ja otpjevam jednu:

Mile, odakle toliko nadimaka?

Mile: Bubnjar mi ih je nadjenuo. Pozdrav Ivecu!

Koju vrstu, žanr glazbe svirate?

Dado: Ne možemo odrediti, ali vjerujemo da je ovo što sviramo polinukleo-tetrapak rock.

Bitno je da pokazujemo određeni aspekt ozbiljnosti u svim područjima koja sviramo.

Mirandulo: Kaj god to značilo.

Svirate li svoje pjesme ili obrađujete druge grupe?

Dado: Samo svoje stvari, obrade ne možemo zbog ZAMP-a.

ZAMP?

Emilio: Zavod koji štiti autorska prava glazbenika.

Većina bendova ima i neke idole, odnosno uzore. Koji su vaši?

Terorist: Pa, od vokala definitivno Mark Lanegan i Josh Homme.

Još `ko?

Dado: I Joško isto, dobar je on:

Michelangelo: I N`SYNC, Backstreet boys, Kelly family, Michael Jackson, Spice girls,...

Dado: A od domaćih Divas, Feminem, Shorty itd.

Kada možemo očekivati sljedeći koncert?

Dado: 10. listopada u Domu mladih Koprivnica za Dan Gimnazije. Pozivamo sve osim mene.

Mene?

Mirek: Ne, mene.

Dado: Tebe?

Mišel: Njega?

Dado: Dobro, onda njih trojica neće doći, a sve ostale pozivamo da nam se pridruže u obilježavanju

stogodišnjice naše škole!

Hvala lijepa dečki, to je to.

Milenio: Nema na čemu.

Dado: Ništa.

Evo, to su bili The Coofersi. Tko hoće neka ih shvati ozbiljno, tko neće, ne mora. Da zaključim. Dođite u što većem broju u Dom mladih, zabavite se, poslušajte The Coofers i otkrite na kojoj to melodiji s početka teksta živi ova škola.

Pozdrav i do čitanja!

Dražen Matiček i Tamara Rukelj, IV. b

Gibonni u Koprivnici

U subotu 4. studenoga u 20 sati, na vrata dvorane u kojoj naši učenici obično trče i uz koju asociraju teške tjelesne napore, nahrli su brojni Koprivničanci, a među njima i stotine bivših i sadašnjih gimnazijalaca. Razlog okupljanja? Zajedno s Gibonnijem proslaviti 650. rođendan našega grada.

Nešto poslije osam Gibonni se sa svojim bendom pojавio na pozornici. Šarmantnom pojavom i laganim pjesmama uspio je zaljuljati svaki, i najudaljeniji kutak dvorane. Stvorio je sjajnu atmosferu, a svaka nova pjesma sve više ju je dizala. Na kraju, na *Oprosti ili Zlatne godine*, svi su se prepustili glazbi - s podignutim rukama (i, naravno, upaljačima ili mobitelima) glasno su pjevali. Gibonni je uspio ostvariti odličan kontakt s publikom. Više je puta naglasio kako je sretan što je s nama na tako veliki dan za naš grad. Pričao nam je i o baki Zlati koji je gledao na TV-u spomenuvši svoju baku Zlatu po kojoj je i dobio ime.

Meni su najdojmljiviji bili mali glazbeni umetci koje je "a capella" izvodio između pojedinih pjesama. U njima je pokazao svoj najveći talent i ljepotu jednostavnosti. Simpatičan je bio i prizor kada je na pozornicu pozvao djevojke u prvim redovima (za neke od njih bilo je to ispunjenje sna). Publika ga je predano pratila pjesmom i pljeskanjem, a potom nam je rekao da će ovaj nastup upotrijebiti za snimanje albuma.

Nakon gotovo tri sata uz Gibonni, dvoranu smo napustili iscrpljeni i sretni. Sretnici kojima je sljedeće odredište bila pivnica "Kraluš" mogli su još uživati u Gibonniјevu društvu. Domaćin je bio naš gradonačelnik: nasmiješenim licem i besplatnim kavama i čajevima pridonio je savršenom završetku večeri.

Tamara Rukelj, IV. B

Posebna večer sa Sealom

Hrvatsku su posjetile mnoge velike zvijezde koje su oduševile domaću publiku. Od Bijelog dugmeta, preko HIM-a i R.E.M.-a, svi su ostavili pozitivan dojam i s takvim otišli kući. Zagreb je 22. listopada posjetio jedan od najpoznatijih glazbenika našeg doba. Seal. Koncert je održan u velikoj dvorani Cibonina tornja. Za zagrijavanje predviđena je Natali Dizdar. Svojom prirodnosću i najpoznatijim hitovima opustila je sve koji su nestrpljivo čekali Seala. Konačno su se na pozornici ugasila sva svjetla, samo je jedan reflektor osvjetljavao nasmijano lice iščekivanog gosta.

Seal je na pozornicu nastupio energično i prirodno. Sama njegova pozitivna pojava privukla je sve ljude na tribinama i na podiju da ustanu i zapjevaju s njime. Najviše me iznenadio način na koji se Seal giba. Njegovi pokreti podsjećaju na pokrete divlje, ali dostojsvane životinje. Živi prilično mirno i uglavnom ne privlači pozornost medija. Ali, na pozornici se prepusti svom afričkom temperaturom i fantastičnim pokretima koji ga doista čine jedinstvenim. Iskreno sam požalila što nisam među onima u prvim redovima koji jedva love zrak i imaju plave masnice po tijelu, ali se ne žale jer Seal s njima razgovara i komunicira na neposredniji način.

Atmosfera je uistinu bila veličanstvena, a vrhunac je dosegнуla kada je interpretirao pjesme *Loves divine* i *Kiss from a rose*, gdje je ga je publika nadglasala. Otišao je, ali se na poziv publike vratio s jednim obećanjem!

- Došli smo ovamo ne znajući što da očekujemo. Pripremali smo pjesme koje ste upravo čuli. Sada ćemo otići kući s predivnim dojmovima, napraviti još pjesama i onda se vratiti!
Na koncert sam otišla kao obožavatelj pjesama poznatog glazbenika današnjice. Iz dvorane sam izašla kao veliki obožavatelj čovjeka koji je svojim pjesmama, pristupom, karakterom i iskrenošću dokazao da je umjetnik dostojan poštovanja i obožavanja.
Hvala ti, Seale, što si nas posjetio. I dođi nam opet!

Tamara Rukelj, 4. b

A Trip to France A story told by the bus

Oh, it's finally over! Man, I thought I was doomed as scrap metal. Those 33 little devils... Well, and their teacher... I had to transport them a thousand miles away from Koprivnica, all the way to Paris. And trust me guys, it was a pain in the exhaust pipe. First, they filled my belly with all of their heavy luggage. I think there was something pointy in one of those backpacks because it was stabbing me all the way to Strasburgh. Luckily, they went sightseeing on foot so they kind of gave me a day off. It was pretty much the only day off, though. Anyway, we continued our journey to Paris. But it wasn't until we got there that the real trouble started. Every day they woke me up at 9 o'clock and *sat* in me. They didn't even ask if they may... and from then on it was just drive, drive, drive, all day long. It almost drove me insane, but they seemed to have it easy. That's because they were just sitting. Well, at least I saw some pretty things. I drove around the Triumphal Gates a couple of times. And I saw the Eiffel Tower. Which is, by the way, a lot taller than I am. A lot... Oh, and I like the roads in Paris. They're smooth and kind of silky, with no bumps and stuff. Unlike the ones over here in Croatia. Oh, yes, and I parked in Disneyland! That was so much fun! It was our last day in France, anyway. On our way home the 33 little devils tried to sleep. They thought *they* had had it rough! They were all cramped all over my seats and even on the floor. Poking me with their smelly legs... Of course, they didn't ask if it was ok with me. I was in pain, man!

Luckily, I managed. When we finally arrived home, I said to my driver, 'No more! Never again will I drive a bunch of students anywhere, ever! Take it or leave it!'

Miran Katar, 4.a

KONCERT za 100 GODINA GIMNAZIJE Dom mladih, 10. 11. 2006. g.

NASTUPALI:

The Coofers: D. Pintarec (Dado), M. Katar (Mile), I. Horvatić (Ivek), I. Grobenski (Gruba)

Funeral Moon: R. Kekez (Relja), Veco, Emi

Suho, grlo, nos: B. Antolić, I. Horvatić (Ivek), B. Koluder

Sanitarium: Zombie, Z. Štimac (Zvone), Deni (Jenny), Vinko, N.N.

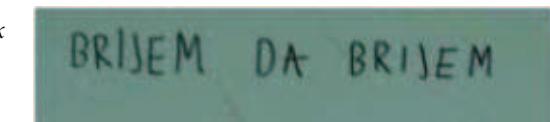
SVIRA SE:

The Coofers: polinukleo-tetrapak rock

Funeral Moon: black metal

Suho, grlo, nos: punk rock

Sanitarium: rock

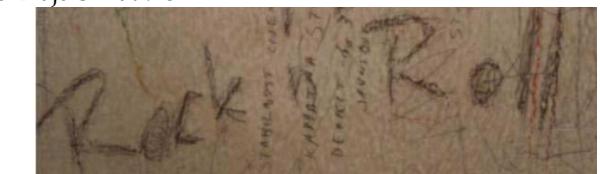
OCJENE BENDOVA:

The Coofers - razglas je štekao: 4 (samo zato jer je Dado donirao žvakaču i dobio maxi p©)

Funeral Moon - odsvirali četiri neidentificirane pjesme: +4 (zato jer je Veco sexy man, a Relja je strašan)

Suho, grlo, nos - pankerija: +3 (5 bisova, samo zato jer je pank)

Sanitarium - neki članovi stvarno znaju svirati: -3

OCJENA KONCERTA: 3

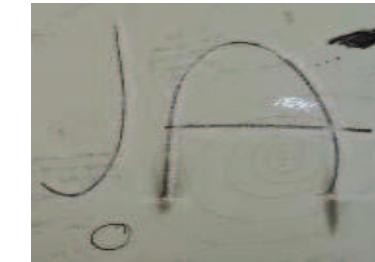
Zamjerke:

- loš razglas
- naplata upada prevelika (naš moto: 5 kuna, bog bogova za upad; ali priskrbljeno je 1 845,50 kn za više ciljeve!)
- nema unošenja cuge
- nedovoljno mesta za hitanje zmajčina

Spašava stvar:

- trud bendova
- pa još su tako mladi

VRHUNAC VEČERI: B. G. (18) iz Kc se, u vidnu alkoholiziranom stanju, za vrijeme izvedbe benda *Funeral Moon* popeo na pozornicu i opanašao kretnje gitarista Vecova na vlastitoj imaginarnoj gitari, nakon čega je pokušao (neuspješno i krvavo) izvesti stejdž dajv (bacanje s bine na razularenu publiku /5 ljudi/).

Moda

BY: Gljiva & Ziha

Prodite školom i vidjet ćete da vas sa svih strana okružuju različiti stilovi. Iz stila neke osobe najčešće izvire njezina kreativnost. Pa stil je čovjek sam, zar ne?

Pitamo vas: *Kako pronaći vlastiti stil?*

Donosimo nekoliko razmišljanja učenica naše škole.

Karla Vlahinja, 1. c razred

- Gdje kupuješ garderobu?

U Zagrebu, najčešće tamo gdje pronađem nešto za sebe; *Top shop, Turbo Limach*, različite robne kuće.

- Smišlaš li sama što ćeš obući ili pratiš isključivo modu?

Sama. Imam neki svoj stil, a garderoba koju nosim najčešće je odraz mog trenutnog raspoloženja.

- Trošiš li mnogo na garderobu?

Ne, umjereno!

- Patiš li na marku?

Ne, jednostavno kupim ono što mi se svida.

- Kratka poruka curama koje se još nisu pronašle u načinu odijevanja!

Budite svoji i drugačiji!

Ivana

Odjeća za školu mi se jako razlikuje od odjeće za izlaska jer u grad volim obući nešto elegantno i lijepo. U školu nosim traperice i majicu i u tome se osjećam ugodno.

Ne volim kad cure pretjeruju s garderobom i kada im odjeća izgleda napasno i vulgarno, pogotovo što to nije primjereni za djevojke te dobi. Odjeću kupujem svugdje, a ponekad odlazim u Maribor ili Zagreb da pronađem kakvu zgodnu krpicu za sebe, ali ne trošim previše na garderobu jer smatram da ima potrebnijih stvari od toga.

Marko

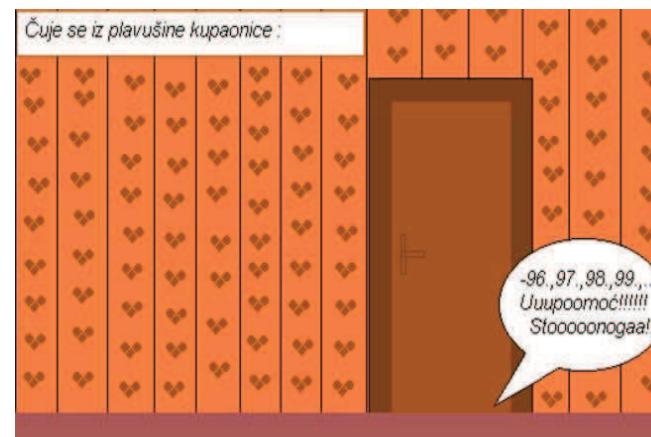
Mrzim dućane i odjeću, a kad moram kupiti nešto za odjenuti, raste mi kosa na glavi, poremeti mi se frizura. Ne kužim dečke koji se lickaju više nego cure i troše sate da bi si uredili frizuru. Ja sam stalno u patikama i trenirkama i tako mi je najbolje.

Petra

Kupujem i previše garderobe i kako sam zahtjevna, a ponekad samu sebe živciram jer mi se često nešto ne svida, a moram to kupiti jer nemam izbora. Koprivnica je stvarno mali grad i mislim da samo malo ljudi odjeću i obuću kupuje ovđe jer kad vidim u izlogu čizme koje su se nosile prije tri godine, padne mi mrak na oči. Garderobu kupujem u Austriji i ponekad u Italiji.

Biseri (Autorice: Vedrana Vrabelj i Lidija Knorr, 3. d)

- Famozni X, seljačka logika
- Ako budeš šutio, svi te budu slušali!
- Profesor matematičarima: *Bio bi lumen i našao bi lijek protiv ptičje gripe... jer se ta gamad razmnožava na eksponencijalnim jednadžbama.*

Biseri (Autorice: Ruslana i Najlepša dekla pod trnjem, 4.c)

- Profesor: *Malo je komplikirano to gibanje zemlje – nije uopće jednostavno!*
- (učenica zjeva) Profesor: *Bu ti otišel slon unutra!*
- (učenica stavi ruku na usta) Profesor: *Je, sad je kasno...*
- Profesor: *'El zna netko rešit ovaj razred?!*
- Profesor: *Pa kojeg iz kojeg je to, pridjev sad da ne velim, sustava?!*
- (učenica odgovara) Profesor: *Sad bi strgal sve!!*
- (učenica izbezumljeno gleda) Profesor: *Sa sebe, ne sa tebe!*
- Profesor: *Dobro... Vidim Ana da si se potrudila, ali idući puta glasnije slušaj!*
- Profesor: *Ivana, smiri hormone, u zadnje si vrijeme preakтивna, ali ne u matematičkom smislu.*
- (učenica se spremi da prije završetka sata napusti nastavu jer mora kod doktora, a druga ju učenica gleda) Profesor: *Ti ne moraš gledati nju dok se spremi, ti možeš gledati mene.*
- Profesor: *Joj Ivana, kak' te bum puknul!~*
- Profesor: *Kod Nide se osjećao lagani zadah češnjaka...*
- Profesor: *Naravno da smo svi mi sretni što imamo glave...*

- Profesor: *Dok pogledam sa strane, to mi se odmah zapiči u oko!*
- Profesor: *Kroz moje će ruke proći do 2000 učenika otprilike.*
- Profesor: *Redar?!*
- Učenik: *Nema nikoga!*
- Profesor: *Ako vas je sram u razredu, možemo otići u kabinet!*
- Profesor: *Joj, Mateja, kak' bi te sad s kredom zgodil, al mi je preskupa...*

TEST IZ LATINSKOG

Ispravna rečenica: «Jupiter je volio više Zemlju bez ljudi, nego ispunjenu zločestim ljudima.»

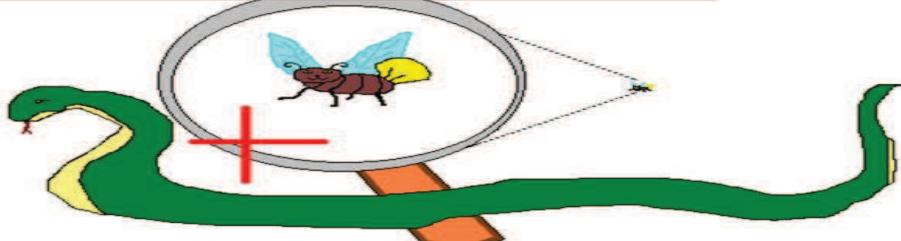
Naš prijevod 1.: «Jupiterova grešna Zemlja hvaljena je od ljudi.»

Naš prijevod 2.: «Jupiter je više Zemlju bez čovjeka htio, nego zločin koji bi ljudi platili.»

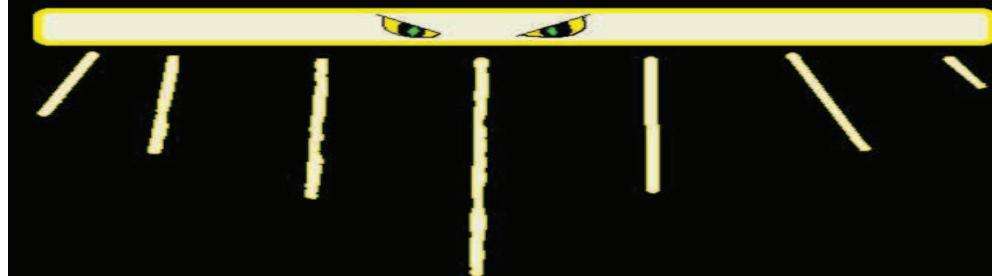
Ispravna rečenica: «Svi mi trebamo čitati najbolje pisce.»

Naš prijevod: «Svaki plemeniti pisac je željan čitati.»

Što se dobije križanjem pitona i kriješnice ?

Jako duga neonska lampa !

Tko te šljivi. (*WHO PLUMS YOU.*)

Tko te šiša. (*WHO CUTS YOUR HAIR.*)

Nosi se. (*CARRY YOURSELF.*)

Samoubojica. (*ONLY KILLER*)

Napet sam. (*I'M ON FIVE.*)

Mali rječnik ...

Divljenje Pristojno prepoznavanje da nam je netko nalik.
Gusar Političar na moru.

klarineta.

Mnoštvo Gomila; izvor političke mudrosti i vrline. U republici, objekt državnika divljenja. "Mudrost je u mnoštvu savjetnika", kaže poslovica. Ako je mnoštvo ljudi jednake intelektualne mudrosti mudrije od svakoga od njih pojedinačno, po svoj prilici do mudrosti dolaze već samim činom okupljanja. Odakle im to? Očito ni odakle – kao da kažemo da je planinski lanac viši od pojedinog vrhova od kojih je sastavljen. Mnoštvo je mudro koliko i najmudriji njegov član koji mu se podčinjava; ako ne, nije ništa mudrije nego što je gluplje.

Optimizam Doktrina ili vjerovanje da je sve krasno, čak i ono što je ružno, da je sve dobro, a posebno ono loše, te da je pravo sve ono što je krivo. Takav stav s najvećom upornošću podupiru oni najviše privikli na nesretnoto upadanje u bijedu, a razložiti se može jedino ceremonijom, nalik na osmijeh majmuna. Budući da je riječ o slijepu vjerovanju, nemoguće ga je opovrgnuti intelektualnom razuzdanošću, ono ne popušta nikakvoj obradi, osim smrti. Naslijedno je, ali na sreću ne i zarazno.

Pantomima Komad čija je radnja ispričana bez jezičnog nasilja. Najmanje škodljiv oblik dramatičnog djelovanja.

džepove jedan drugomu, da ne mogu odvojeno pljačkati trećega.

Život Duhovna salamura koja tijelo čuva od truljenja. Živimo u svakodnevnom strahu da ćemo ga izgubiti, pa ipak, kada ga izgubimo, ne osjećamo nikakav nedostatak.

Iz *Đavoljeg rječnika* Ambrosea Biercea (1842. – 1915.)

Hvatati maglu Kretati se na tajanstven način, obično s tuđim vlasništvom.

Imigrant Neprosijećena osoba koja misli da je jedna zemlja bolja od druge.

Kanibal Gastronom stare škole koji je sačuvao jednostavan ukus, te se drži prirodne prehrane predsvinjskog razdoblja.

Klarinet Mučiteljsko glazballo kojim rukuje osoba s vatrom u ušima. Postoji i nešto strašnije od klarineta – dva

Revolucija U politici, nagla promjena u obliku bezvlađa. (...) Revolucije obično prati prikladna količina prolivenе krvи, ali se računa da je krv toga vrijedna – tu su procjenju obavili dobrotvoři čija krv nije ni došla u obzir da bude prolivena.

Rodoljub Onaj komu se uži probitak čini važnijim od probitka cjeline. Državnici ga varaju, a osvajači izrabljaju.

Saveznis̄tvo U međunarodnoj politici, savez dvaju lopova koji su već tako duboko zavukli ruke u

SURVIVAL!

